

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/94/2020
Identifikačné číslo spisu: 7113211336
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7113211336.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: S. I., nar. XX. F.W. XXXX, bytom Ď. XX, XXX XX J., zastúpeného JUDr. Petrom Pihorňom, advokátom, konateľom advokátskej kancelárie PIHORŇA & PARTNERS s.r.o., Hrnčiarska 29, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 453 785, proti žalovanej: JUDr. Andrea Havlátová - Rajczyová, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu PLASTOKNO, s.r.o. Košice, Pri Hati 1, 040 31 Košice, IČO: 31 669 891, so sídlom kancelárie Žižkova 6, 040 01 Košice, zastúpenej JUDr. Vladimírom Kotusom, advokátom so sídlom Žižkova 6, 040 01 Košice, o vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty, v konaní o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21. marca 2019, č. k. 2CoKR/51/2018-447, v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 3. júla 2019, č. k. 2CoKR/51/2018-503 takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21. marca 2019, č. k. 2CoKR/51/2018-447, v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 3. júla 2019, č. k. 2CoKR/51/2018-503, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 28. septembra 2016, č. k. 29Cbi/4/2013-259, rozhodol, že žalovaná JUDr. Andrea Havlátová - Rajczyová, správca S791, so sídlom kancelárie Žižkova 6, 040 01 Košice, správkyňa konkurznej podstaty dlžníka PLASTOKNO, s.r.o., so sídlom Pri Hati č. 1, 040 31 Košice, IČO: 31 669 891 je povinná vylúčiť majetok zapísaný v súpise všeobecnej podstaty s poznámkou, a to: majetok zapísaný na liste vlastníctva číslo XXXXX evidovaný Katastrálnym úradom v Košiciach, Správa katastra Košice, Okres: J. X., Obec: J. S., katastrálne územie: S. K., stavby: súp. č. XXXX, na parcele: č. XXXX/XXX, druh stavby: 20, popis stavby: hala (ďalej aj ako „nehnutelnosť 1“) a stavby: súp. č. XXXX, na parcele č. XXXX/XXX, druh stavby: 20, popis stavby: hala (ďalej aj ako „nehnutelnosť 2“) a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcovi zároveň priznal náhradu trov konania.

1.1. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd rozhodol, že žalovaná je povinná vylúčiť majetok zapísaný v súpise všeobecnej podstaty s poznámkou, bližšie špecifikovaný v bode 1. odôvodnenia tohto rozhodnutia, pozostávajúci z nehnuteľnosti 1 a nehnuteľnosti 2, a to do troch

dni od právoplatnosti tohto rozsudku.

1.2. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že je nesporné, že dňa 23. septembra 2003 žalobca ako veriteľ uzatvoril s úpadcom ako dlžníkom Zmluvu o pôžičke v zmysle ust. § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Zmluva o pôžičke“), na základe ktorej žalobca dňom podpísania tejto zmluvy požičal úpadcovi sumu 6.000.000 Sk na dobu do 20. decembra 2006 vrátane, pričom úpadca skutočne prevzal od žalobcu sumu 6.000.000 Sk a zaviazal sa predmetnú sumu vrátiť mu do jeho rúk. Na zabezpečenie pohľadávky žalobcu voči úpadcovi zmluvné strany uzavreli dňa 23. septembra 2003 Zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva podľa ust. § 553 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „Zmluvu o zabezpečení záväzku“), a to v prospech žalobcu. Pohľadávka žalobcu mala byť zabezpečená nehnuteľnosťou úpadcu zapísanou na Katastrálnom úrade v Košiciach, Správa katastra Košice, Okres J. X., Obec J.-S., katastrálne územie S. K., LV č. XXXXX, parc. č. XXXX/XXX, súp. č. XXXX, prevádzková stavba hala 1, hala 2, ktorej jediným vlastníkom bol úpadca.

1.3. Skonštatoval, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobca dňa 28. decembra 2006 oznámil úpadcovi, že nakoľko v určenej lehote (do dňa 20. decembra 2006 vrátane) nedošlo k splneniu záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o pôžičke, došlo k uspokojeniu vyššie uvedenej pohľadávky (vo výške 6.000.000 Sk) nehnuteľnosťami uvedenými v Zmluve o pôžičke a v Zmluve o zabezpečení záväzku, zapísanými na LV č. XXXXX. S uvedeným úpadca vyjadril súhlas v odpovedi zo dňa 15. januára 2007.

2. Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 5. apríla 2013 vo veci sp. zn. 26K/35/2012 zverejnenom v Obchodnom vestníku č. 71/2013 zo dňa 12. apríla 2013 zn. K006345 vo veci vyhláseného konkurzu na majetok úpadcu PLASTOKNO, s.r.o. Košice, o návrhu správkyne podstaty, bolo uložené žalobcovi v lehote 30 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia podať voči správkyňi JUDr. Andrei Havlátovej-Rajczyovej, Mlynská č.25, 040 01 Košice, zn. správcu S791 žalobu, ktorou sa bude domáhať vyradenia majetku zapísaného v súpise všeobecnej podstaty s poznámkou, a to nehnuteľnosti 1 a nehnuteľnosti 2, bližšie špecifikovaných v bode 1. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že bez akýchkoľvek pochybností bolo preukázané, že došlo k odovzdaniu finančnej hotovosti vo výške 6.000.000 Sk dlžníkovi (úpadcovi). Zdôraznil, že uvedené vyplývalo zo svedeckých výpovedí účtovníčok úpadcu i písomného podania pôvodného právneho zástupcu žalovanej zo dňa 3. marca 2014 (č. l. 23 spisu) a k spochybneniu tejto skutočnosti došlo až po prevzatí právneho zastupovania súčasným právnym zástupcom žalovanej. Taktiež sa nestotožnil s tvrdením žalovanej, že je podstatné, že pôžička nikdy nebola účtovne prijatá ako do pokladne úpadcu, tak ani na účet úpadcu, nakoľko nedostatky v účtovníctve či nesprávny postup v účtovníctve nemôže byť na ťarchu veriteľa.

3.1. S dôrazom na stručné vymedzenie inštitútu zabezpečujúceho prevodu práva v jeho pôvodnej podobe, ako bol zavedený do Občianskeho zákonníka novelou - zákonom č. 509/1991 Zb., a doterajší jeho výklad, súd prvého stupňa uzavrel, že písomná zmluva podľa citovaného § 553 Občianskeho zákonníka musí jednoznačne určovať a) zmluvné strany; b) záväzok, ktorý je zabezpečovaný; c) majetkové právo dlžníka, ktoré sa prevádza, d) že zmluvu uzatvárajú strany ako zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, t.j., že tu ide iba o podmienený prevod práva z dlžníka na veriteľa za účelom zabezpečenia splnenia pohľadávky veriteľovi s rozvázovacou podmienkou, ktorá sa uplatní pri uspokojení zabezpečenej pohľadávky plnením tak, že právny úkon, ktorým bolo prevedené právo, stráca účinnosť a právo v rozsahu, v akom bolo prevedené, prechádza späť na dlžníka (prevod práva na veriteľa tak zo zákona zaniká); e) ako sa zmluvné strany vysporiadajú v prípade, že dlžník zabezpečenú pohľadávku veriteľovi riadne a včas neuhradí (dohodu riešiacu tzv. uhradzovaciu funkciu tohto inštitútu).

3.2. Vzhľadom na vykonané dokazovanie súd prvej inštancie vyhovel žalobe v celom rozsahu dôvodiac, že v danom prípade boli splnené všetky vyššie uvedené zákonom vymedzené zložky inštitútu zabezpečovacieho prevodu práva a pri posúdení celkového postupu žalobcu je potrebné konštatovať, že tento využil svoje zákonné práva a možnosti, ktoré v tom čase právna úprava poskytovala, aby zabezpečil a následne uspokojil svoju pohľadávku, ktorá nebola nikým spochybnená, a to tri roky po poskytnutí pôžičky dlžníkovi, keď už neexistovala žiadna možnosť, že dlžník mu prostriedky vráti, pričom dlžník s týmto postupom súhlasil.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalovaná, ktoré odôvodnila tým, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, tvrdiac, že k odovzdaniu finančných prostriedkov veriteľom dlžníkovi nikdy nedošlo, suma nikdy nebola uhradená na účet spoločnosti ani v hotovosti do pokladne spoločnosti. Uvedené podložila listinnými dôkazmi (všetky výpisy z účtu, celú evidenciu pokladne za rozhodujúce obdobie, ako aj obdobie pred a po ňom). Rovnako správanie žalobcu a úpadcu po údajnom nadobudnutí nehnuteľností žalobcom do trvalého vlastníctva (v roku 2007) až do vyhlásenia konkurzu nekorešponduje podľa žalovanej s ich vyjadreniami (daň z nehnuteľností po celú dobu až do vyhlásenia konkurzu priznával úpadca).

4.1. Súd podľa žalovanej taktiež nesprávne právne posúdil, že Zmluva o pôžičke zo dňa 23. septembra 2003 je platná, pretože ak nedošlo k reálnemu prevzatíu pôžičky úpadcom, nedošlo ani k platnému uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, keďže k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Následne keďže zabezpečovací prevod práva ako zabezpečovací inštitút má akcesorický vzťah k hlavnému záväzku - Zmluve o pôžičke, ak nebol platne uzatvorený hlavný záväzkový vzťah, potom nemôže platne vzniknúť a samostatne existovať ani akcesorický zabezpečovací vzťah spočívajúci v zabezpečovacom prevode práva.

4.2. Žalovaná vo svojom odvolaní taktiež zdôraznila hodnotu nehnuteľností 1 a 2, ktorá dvojnásobne prevyšuje hodnotu samotnej zabezpečenej pohľadávky, v čom je zrejme minimálne neoprávnené obohatenie na strane žalobcu a konanie žalobcu je tak možno označiť ako konanie proti dobrým mravom, ktorému nemožno poskytnúť súdnu ochranu. Zmluva o zabezpečovacom prevode práva je tak podľa žalovanej neplatná nielen z dôvodu neplatnosti Zmluvy o pôžičke ako primárneho záväzkového vzťahu, ale i absencie jej podstatných náležitostí - napr. dojednania o vydaní hyperochy úpadcovi.

5. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) posúdil odvolanie žalovanej ako dôvodné a uznesením zo dňa 9. októbra 2017, č. k. 2CoKR/10/2017-341, zrušil rozsudok okresného súdu zo dňa 28. septembra 2016, č. k. 29Cbi/4/2013-259, a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5.1. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v spise na č. 1. 6 je založená Zmluva o pôžičke, z obsahu ktorej vyplýva, že dlžníkom je Plastokno s.r.o. Košice, Južná trieda 66, 040 01 Košice, avšak zmluva je podpísaná: „dlžník: X.. T. Q. a X.. S. Š.“. Na č. 1. 7 spisu je založená „Zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva“, kde ako dlžník je uvedený úpadca, avšak obsah zmluvy tomu nezodpovedá - rovnako ako u Zmluvy o pôžičke uvedenú zmluvu podpísali fyzické osoby ako dlžníci. Vzhľadom na uvedené teda nie je zrejme, kto je vlastne dlžníkom, či úpadca alebo fyzické osoby, resp. ak by bol dlžníkom úpadca, bolo potrebné zistiť, či zmluva za úpadcu bola podpísaná spôsobom, ktorý pre takéto právne úkony predpisuje zákon.

5.2. Podľa krajského súdu sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal s platnosťou zmlúv (Zmluvy o pôžičke, Zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva), čo je zásadnou otázkou pre posúdenie opodstatnenosti žaloby. V prípade neplatnosti uvedených zmlúv je súd prvej inštancie povinný na neplatnosť uvedených zmlúv, resp. právnych úkonov prihliadať „ex off“o, t.j. z úradnej povinnosti.

5.3. Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie z dôvodu potreby doplnenia dokazovania v naznačenom smere, berúc v úvahu obsah podaní strán sporu po vydaní rozsudku ako aj obsah Nálezu Ústavného súdu zo dňa 17. mája 2017 sp. zn. III ÚS/67/2017 a nového rozhodnutia vo veci.

6. Okresný súd opätovne vec prejednal a v poradí druhým rozsudkom zo dňa 29. júna 2018, č. k. 29Cbi/4/2013-404, žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že aj v prípade pripustenia vzniku zmlúv (Zmluvy o pôžičke, Zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva), obe zmluvy robí s odkazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatnými neurčitost' dlžníka a nedostatok podpisu. Na Zmluve o pôžičke je označenie dlžníka v záhlaví neurčité, úpadca nikdy nemal sídlo na adrese Košice, Južná trieda 66, v čase podpisu zmluvy bolo jeho sídlo Pri Hati 1. V záhlaví rovnako nie je uvedené IČO dlžníka, ani kto má v mene/za spoločnosť dlžníka konať (ani meno, ani funkcia), čo nie je uvedené ani pri podpise. Zmluvy teda neboli podpísané v súlade so spôsobom uvedeným v spoločenskej zmluve a zápisom v obchodnom registri (Spoločnosť navonok zastupujú a za túto podpisujú konatelia, každý samostatne v celom rozsahu a to tak, že k tlačnému alebo písanému názvu spoločnosti pripoja svoj vlastnoručný podpis). Na mieste

podpisu dlžníka nie je uvedené meno úpadcu, ale sú uvedené dve mená fyzických osôb a to bez toho, aby tam bola pripojená funkcia, či konanie v mene/za úpadcu, či kohokoľvek iného (rovnako toto nie je uvedené v záhlaví). Žalobca ako veriteľ vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 26. apríla 2018 po celú dobu spontánne hovoril o poskytnutí pôžičky konateľom spoločnosti (nie spoločnosti). Rovnaké dve fyzické osoby boli navyše v čase podpisu zmluvy spolu konateľmi spoločnosti PLASTOKNO - MONTÁŽ spoločnosť s ručením obmedzeným, ktorá sídlila na rovnakej adrese ako úpadca.

6.2. Súd prvej inštancie teda uznal obe zmluvy (Zmluvu o pôžičke, Zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva) za neplatné a upozornil aj na skutočnosť, že odvolací súd už vo svojom prípise zo dňa 21. marca 2017, pod značkou 2CoKR/10/2017-294, priamo skonštatoval, že „odvolací súd zistil, že Zmluva o pôžičke ako aj Zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva sú neplatné“.

6.3. Podľa okresného súdu zmluvy nie sú platné ani v zmysle Nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 17. mája 2017 sp. zn. III ÚS/67/2017, na ktorý poukázal odvolací súd, a to pre rozpor s prioritným účelom zabezpečovacieho prostriedku regulovaného v ust. § 553 Občianskeho zákonníka a tým aj jeho rozpor s ust. § 39 Občianskeho zákonníka (vid' o.i. ods. 42. Nálezu).

6.4. K žalobcom vznesenej námietke premlčania vo veci s tým, že odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu v úmysle ukrať svojho konkurzného veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, súd dospel k záveru, že nedošlo k premlčaniu, nakoľko predmetom konania je žaloba o vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty a Okresný súd Košice I uznesením zo dňa 5. apríla 2013, vo veci sp. zn. 26K/35/2012, uložil žalobcovi podať v lehote 30 dní od doručenia tohto uznesenia žalobu voči správcovi JUDr. Andrea Havlátová-Rajczyová, ktorou sa bude domáhať vyradenia majetku zapísaného v súpise všeobecnej podstaty.

6.5. Z vyššie uvedených dôvodov a s poukázaním na citované zákonné ustanovenia súd prvej inštancie zamietol žalobu v celom rozsahu a žalovanej priznal plnú náhradu trov konania.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 29. júna 2016, č. k. 29Cbi/4/2013-404, podal žalobca odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že Zmluva o pôžičke je platná, keďže preukázateľne došlo k prevodu peňažných prostriedkov zo strany veriteľa v prospech dlžníka, čo potvrdili aj svedecké výpovede v priebehu konania, nie len konateľov ale aj zamestnancov spoločnosti, a to účtovníčok K. Š. a Q. U., a teda nakoľko platne vznikol hlavný záväzok, nič nebránilo tomu, aby platne vznikol aj záväzok vedľajší. V odvolaní ďalej uviedol, že v Zmluve o prevode zabezpečovacieho práva boli zmluvné strany zreteľne zadefinované a prevod práva bol podmienený, nakoľko aj naďalej užíval nehnuteľnosť dlžník a nie veriteľ, teda nebolo cieľom veriteľa nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam natrvalo. Zmluva obsahovala aj postup, čo nastane v prípade, ak dlžník neuhradil riadne a včas a síce vymedzenie, že sa veriteľ stane trvalým vlastníkom. Takéto ustanovenie je podľa žalobcu dostatočne určité a zrozumiteľné, pričom vyjadruje skutočný účel a podstatu uhradzovacej funkcie Zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom. Všetky skutočnosti - časové okolnosti, za ktorých boli predmetné zmluvy uzatvorené, oklieštená úprava v Občianskom zákonníku týkajúca sa zabezpečovacieho prevodu, vôľa zmluvných strán, počas ktorej uzatvárali jednotlivé zmluvy a ktorú vyjadrili počas konania svojimi výpoveďami, rovnako ako svedkovia, ktorí potvrdili, že nešlo o fiktívnu zmluvu a že poskytnuté peňažné prostriedky boli použité na chod spoločnosti - potvrdzujú podľa odvolateľa, že boli splnené nie len formálne náležitosti, ale aj splnená vôľová zložka, a to zo strany dlžníka previesť svoje právo na veriteľa.

8. Krajský súd rozsudkom zo dňa 21. marca 2019, č. k. 2CoKR/51/2018-447, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 29. júna 2018, č. k. 29Cbi/4/2013-404, a to tak, že JUDr. Andrea Havlátová - Rajczyová, správca S791, so sídlom kancelárie Žižkova č. 6, 040 01 Košice, dlžníka PLASTOKNO, s.r.o. so sídlom Pri Hati č 1, 040 31 Košice, IČO: 31 669 891 je povinná vylúčiť majetok zapísaný v súpise všeobecnej podstaty s poznámkou a to: majetok zapísaný na LV č. XXXXX evidovaný Katastrálnym úradom v Košiciach, Správa katastra Košice, Okres: J. X., Obec: J. S., katastrálne územie: S. K., stavby: hala a stavby: súp. č. XXXX, na parc. č. XXXX/XXX, druh stavby: 20, popis stavby: hala, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia poprel tvrdenie súdu prvej inštancie, že by v uznesení zo dňa 9. októbra 2017 sp. zn. 2CoKR/10/2017 uviedol, resp. vyslovil právny názor, že uvedené zmluvy sú neplatné. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil z dôvodu, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom

nevysporiadal s platnosťou uvedených zmlúv, čo je zásadnou otázkou pre posúdenie opodstatnenosti žaloby, nakoľko v prípade neplatnosti uvedených zmlúv je súd prvej inštancie povinný na neplatnosť uvedených zmlúv, resp. právnych úkonov prihliadať z úradnej povinnosti.

8.2. S platnosťou uvedených zmlúv sa podľa krajského súdu súd prvej inštancie nevysporiadal ani v ďalšom konaní, avšak odvolací súd už nemal možnosť napadnuté rozhodnutie vzhľadom na ustanovenie § 390 písm. a) C. s. p., zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8.3. Z obsahu Zmluvy o pôžičke podľa odvolacieho súdu nepochybne vyplýva, že dlžník uvedený v zmluve je obchodná spoločnosť PLASTOKNO, s.r.o. Košice, Južná trieda 66, 040 01 Košice. Pri podpise zmluvy došlo síce k chybe - pri podpisoch zmluvy nie je uvedené obchodné meno spoločnosti, ale niet žiadnych pochyb, že podpísaní konatelia konali za obchodnú spoločnosť PLASTOKNO, s.r.o. Košice, so sídlom Pri Hati 1, 040 31 Košice, IČO: 31 669 891, z ktorého dôvodu je uvedená zmluva platná. V súlade s obsahom Zmluvy o pôžičke bola uzavretá Zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva a z rovnakých dôvodov ako pri Zmluve o pôžičke - v súvislosti s podpisom zmluvy - je táto zmluva platná.

8.4. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že zásadnou otázkou, ktorú bolo potrebné v konaní posúdiť je to, či správkyňa konkurznej podstaty postupovala správne, ak do konkurznej podstaty zapísala nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia sa žalobca domáha, pričom pre právne posúdenie predmetnej veci bolo potrebné vychádzať z právnej úpravy zabezpečenia záväzkov prevodom práva platnej do 31. decembra 2007 (v danom prípade zmluva bola uzatvorená 23. septembra 2003, pričom dlžník - obchodná spoločnosť PLASTOKNO, s.r.o. Košice svoj záväzok vrátiť pôžičku nespĺnila v lehote do 20. decembra 2006). Právna úprava ust. § 553 ods. 1 Občianskeho zákonníka platná do 31. decembra 2007 (na rozdiel od neskôr účinnej), výslovne nehovorila o dočasnosti tam uvedeného zabezpečovacieho prevodu práva, rešpektujúc stanoviská súdov pri rozhodovaní sporov medzi účastníkmi zmlúv, poukazujúc na skutočnosť, že v danej veci medzi účastníkmi zmluvy o zabezpečovacom práve neboli žiadne problémy a prejavili svoju vôľu slobodne a vážne, určite v žiadnom prípade nemožno považovať túto zmluvu za neplatnú. Z uvedených dôvodov sa teda podľa záveru krajského súdu žalobca v súlade s vtedy platnou právnou úpravou stal vlastníkom predmetných nehnuteľností, a preto súd prvej inštancie pochybil, keď žalobu o ich vylúčenie zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu zamietol.

9. Na návrh žalobcu zo dňa 20. júna 2019 (č. l. 470 spisu), ako aj z vlastného podnetu, odvolací súd vydal dňa 3. júla 2019 opravné uznesenie, č. k. 2CoKR/51/2018-503, ktorým opravil rozsudok zo dňa 21. marca 2019, č. k. 2CoKR/51/2018-447, a to tak, že text výroku rozsudku správne znie: „...mení rozsudok tak, že JUDr. Andrea Havlátová - Rajczyová, správca S791, so sídlom kancelárie Žižkova č. 6, 040 01 Košice, dlžníka PLASTOKNO, s.r.o. so sídlom Pri Hati č 1, 040 31 Košice, IČO: 31 669 891 je povinná vylúčiť majetok zapísaný v súpise všeobecnej podstaty s poznámkou a to: majetok zapísaný na LV č. XXXXX evidovaný Katastrálnym úradom v Košiciach, Správa katastra Košice, Okres: J.X. X., Obec: J. S., katastrálne územie: S. K., a to stavby: súp. č. XXXX na parcele č. XXXX/XXX, druh stavby: 20, popis stavby: hala a stavby: súp. č. XXXX, na parc. č. XXXX/XXX, druh stavby: 20, popis stavby: hala, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“

9.1. V odôvodnení uznesenia krajský súd uviedol, že pri písomnom vyhotovení rozsudku došlo k chybám v písaní ako aj iným zrejým nesprávnostiam vo výroku rozhodnutia. Z celého spisového materiálu, ako aj z priebehu konania je zrejmé, že sa žalobca domáhal vylúčenia majetku zapísaného v súpise všeobecnej podstaty s poznámkou, a to majetku, ktorý je zapísaný na LV číslo XXXXX evidovaný Katastrálnym úradom v Košiciach, Správa katastra Košice, Okres: J. X., Obec: J. S., katastrálne územie: S. K., a to stavby: súp. č. XXXX, na parcele č. XXXX/XXX, druh stavby: 20, popis stavby: hala a stavby: súp. č. XXXX, na parcele č. XXXX/XXX, druh stavby: 20, popis stavby: hala.

10. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu v znení opravného uznesenia zo dňa 3. júla 2019, podala včas dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolatelka“) odôvodnené podľa ust. § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia

právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

11. V dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzuje dovolateľka z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., žalovaná uviedla, že vydanie opravného uznesenia zo dňa 3. júla 2019 bolo v rozpore so zákonom a jedná sa tak o nesprávny procesný postup, ktorým bolo porušené jej právo na spravodlivý súdny proces.

11.1. Z ust. § 224 C. s. p., ako aj ustálenej judikatúry (Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 M Cdo 21/2008, Rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. II. ÚS 576/2013 a I. ÚS 122/2012) podľa dovolateľky vyplýva, že inštitút opravného uznesenia je spojený s odstránením omylov súdu a nemožno ním odstraňovať chyby, ktorých sa dopustili strany sporu. Z odvolania žalobcu zo dňa 20. augusta 2018 (ktorého petit v doslovnom znení prebral odvolací súd v rozsudku zo dňa 21. marca 2019) podľa dovolateľky vyplýva, že tento sa domáhal zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie zo dňa 29. júna 2018 iba v prípade jednej z pôvodne dvoch nehnuteľností (nehnuteľnosti 2), výrok opravného uznesenia sa tak stal opravou chyby žalobcu a odvolací súd teda rozhodol v rozpore so zásadou ne ultra petitem (ust. § 216 C. s. p.), resp. prisúdil žalobcovi viac, než čoho sa domáhal v odvolacom návrhu. Uvedeným tak došlo k neodôvodnenej zmene stanoviska odvolacieho súdu, a teda k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, a to najmä z dôvodu absencie predvídateľnosti rozhodnutia a porušenia zákazu svojvoľného postupu súdu.

11.2. Žalovaná v závere svojho dovolania konštatuje, že napádané rozhodnutie krajského súdu v jeho pôvodnom znení (s výrokom zahrňujúcim iba nehnuteľnosť 2) znamenalo splnenie zabezpečovacej funkcie inštitútu zabezpečovacieho prevodu práva, nakoľko hodnota jednej z výrobných hál zodpovedá výške pôžičky, a preto nevyužila mimoriadny opravný prostriedok vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu v jeho pôvodnom znení. Výdanie opravného uznesenia, ktoré výrok pôvodného rozhodnutia zmenilo tak, že zahŕňa nehnuteľnosť 1 aj nehnuteľnosť 2, však podľa dovolateľky predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu a nezákonné ukrátenie veriteľov, čo deklaruje vysoko intenzívny zásah do princípu právnej istoty a práva na spravodlivý súdny proces, ktorých intenzitu zvyšuje podľa dovolateľky nepochopiteľný a neodôvodnený odklon odvolacieho súdu od jeho vlastného, v poradí prvého rozhodnutia, ktoré je súčasťou uznesenia zo dňa 09. októbra 2017.

12. Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., založila dovolateľka na tvrdení, že dovolaním napádané rozhodnutie krajského súdu spočíva v nesprávnom až účelovom právnom posúdení veci, naviac v príkrom rozpore s prvým rozhodnutím odvolacieho súdu zo dňa 09. októbra 2017 v danej veci, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie zo dňa 28. septembra 2016. Znenie právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dovolateľka formulovala nasledovne: „Plní zabezpečovací prevod práva iba zabezpečovaciou, alebo aj uhradzovaciu funkciu nad rámec zabezpečenej pohľadávky resp. je v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka platné zmluvné dojednanie, ktoré umožňuje zánik vlastníctva pôvodného vlastníka k nehnuteľnosti bez ohľadu na výšku zostatku nesplateného dlhu v čase, keď sa prevod vlastníckeho práva na veriteľa stane nepodmieneným a svojim účelom a obsahom obchádza zákon?“

12.1. Žalovaná zastáva názor, že nie je možné, aby zabezpečovací prevod práva plnil uhradzovaciu funkciu prostriedku na obohatenie veriteľa, a to s ohľadom na skutočnosť, že spoločná hodnota dvoch hál, nehnuteľností 1 a 2, vyčíslená znaleckým posudkom č. 174/2003 na sumu 11.896.170 Sk, bola takmer dvojnásobkom výšky pôžičky (6.000.000 Sk), ktorá bola predmetom Zmluvy o pôžičke zo dňa 23. septembra 2003. Dovolaťka opätovne uviedla, že v priebehu konania doložila dôkazy preukazujúce, že peniaze (6.000.000 Sk) nikdy neprišli na účet dlžníka, neboli vložené do pokladne dlžníka a suma nikdy nebola účtovaná, ergo k odovzdaniu peňazí dlžníkovi nikdy nedošlo, preto zmluva nikdy nevznikla. Obsahom a výkladom zabezpečovacieho inštitútu, pri jeho výkone, nemá byť podľa žalovanej ziskovosť veriteľa, ale len zabezpečenie zaplatenia jeho pohľadávky, čo do jej výšky. Konanie žalobcu v predmetnej veci považuje za konanie obchádzajúce zmysel zákonnej úpravy zabezpečovacieho prevodu práva účinnejšie do 01. januára 2008, zneužívajúce stručné zákonné zakotvenie tohto právneho inštitútu, čo možno považovať za nesúladné s dobrými mravmi. Na preukázanie svojho tvrdenia žalovaná uviedla Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 67/2017, ako aj I. ÚS 342/2010. Subsidiárne žalovaná priložila rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 30/2007 a 1Cdo

48/2010 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31 Odo/495/2006.

13. V súvislosti s uvedeným dovolateľka navrhla, aby z dôvodu namietanej vady zmätočnosti dovolací súd zmenil napádané rozhodnutie krajského súdu tak, aby zodpovedalo zneniu výroku jeho rozsudku zo dňa 21. marca 2019, alternatívne aby zrušil rozsudok krajského súdu zo dňa 21. marca 2019, v znení opravného uznesenia zo dňa 03. júla 2019, vec vrátil súdu na ďalšie konanie a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

13.1. Dovolateľka má súčasne za to, že v predmetnej veci sú prítomné dôvody osobitného zreteľa, ktoré odôvodňujú potrebu odkladu právoplatnosti, resp. vykonateľnosti napádaného rozhodnutia, a to predovšetkým skutočnosť, že predmetom konania je nehnuteľnosť vyššej hodnoty, ktorá je súčasťou konkurznej podstaty a akékoľvek využitie dispozície s vlastníckym právom zo strany žalobcu, by až do okamihu právoplatného rozhodnutia v dovolacom konaní mohlo spôsobiť ukrátenie veriteľov. V súvislosti s uvedeným preto navrhuje súdu vydať uznesenie, ktorým odloží právoplatnosť, alternatívne vykonateľnosť rozsudku krajského súdu zo dňa 21. marca 2019, v znení opravného uznesenia zo dňa 03. júla 2019.

14. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu zo dňa 28. októbra 2019 súhlasí s rozhodnutím krajského súdu v znení jeho opravného uznesenia zo dňa 03. júla 2019, ktoré považuje za riadne odôvodnené. Tvrdenia žalovanej považuje za účelové, nakoľko z obsahu celého dovolania je podľa neho zjavné, že dovolateľka sa len domáha zrušenia opravného uznesenia voči ktorému dovolanie nie je prípustné a vzhľadom na uvedené žiada dovolací súd, aby v súlade s ust. § 447 písm. c/ a písm. f/ C. s. p., dovolanie žalovanej odmietol.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas žalovaná, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je dôvodné.

16. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

17. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

18. Podľa ust. § 420 C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p., možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že

dovolať uvedie, v čom spočíva táto vada.

20. Podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Podľa ust. § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolať uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

22. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolať vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p., a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolať vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

23. V posudzovanom prípade dovolaťka vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

24. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p., zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

24.1. Ako opodstatnenú vyhodnotil dovolací súd už prvú námietku žalovanej, že konanie pred dovolacím súdom je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. Žalovaná tak dôvodne uplatnila dovolací dôvod podľa § 431 C.s.p., ktorý vymedzila spôsobom predpokladaným znením ustanovenia § 431 ods. 2 C.s.p.

25. Vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., videla žalovaná predovšetkým v prekvapivosti, resp. nepredvídateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorého výrok opravného uznesenia sa stal opravou chyby žalobcu a odvolací súd tak rozhodol v rozpore so zásadou ne ultra petitem (ust. § 216 C. s. p.), resp. prisúdil žalobcovi viac, než čoho sa domáhal v odvolacom návrhu, čím došlo k neodôvodnenej zmene stanoviska odvolacieho súdu, a teda k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, a to najmä z dôvodu absencie predvídateľnosti rozhodnutia a porušenia zákazu svojvoľného postupu súdu.

25.1. V súvislosti s namietanou vadou konania, spôsobenou vydaním opravného uznesenia dovolacím

súdom zo dňa 03. júla 2019, ktoré bolo podľa dovolateľky vydané v rozpore so zákonom a ktoré považuje za nesprávny procesný postup súdu, najvyšší súd uvádza, že z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že počas celého konania bol predmet žalobného návrhu špecifikovaný dvomi nehnuteľnosťami, a to v presnom znení: „... majetok zapísaný na liste vlastníctva číslo XXXXX evidovaný Katastrálnym úradom v Košiciach, Správa katastra Košice, Okres: J. X., Obec: J. S., katastrálne územie: S. K., stavby: súp. č. XXXX, na parcele: č. XXXX/XXX, druh stavby: 20, popis stavby: hala a stavby: súp. č. XXXX, na parcele č. XXXX/XXX, druh stavby: 20, popis stavby: hala.

25.2. Rovnako z obsahu odvolania (na č. l. 415) vyplýva, že žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ C. s. p., v rozsahu č. I až III výroku rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 29. júna 2018, č. k. 29Cbi/4/2013, ergo namietal rozhodnutie en bloc v jeho celistvosti, bez ohľadu na neúplnú špecifikáciu predmetu jeho odvolacieho návrhu v závere na č. l. 416 odvolania zo dňa 20. augusta 2018.

25.3. Z presného znenia výroku pôvodného - v poradí druhého - rozhodnutia odvolacieho súdu zo dňa 21. marca 2019 (...majetok zapísaný na LV č. XXXXX evidovaný Katastrálnym úradom v Košiciach, Správa katastra Košice, Okres: J. X., Obec: J. S., katastrálne územie: S. K., stavby: hala a stavby: súp. č. XXXX, na parc. č. XXXX/XXX, druh stavby: 20, popis stavby: hala) je očividné, že pri písaní výroku rozhodnutia došlo k zrejmej nesprávnosti, čo vyplýva aj z duplicitne uvedeného slova „hala“, a to zjavne v dôsledku nepozornosti súdu.

25.4. Najvyšší súd nenecháva bez povšimnutia fakt, že i žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu (na č. l. 424 spisu) rovnako nesprávne označila iba nehnuteľnosť 2, teda nijakým spôsobom sa nevyjadrila k predchádzajúcej nesprávnej špecifikácii nehnuteľnosti odvolateľom, resp. až v dovolaní, po vydaní opravného uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 03. júla 2019 túto označuje ako omyl na strane sporu.

25.5. Krajský súd v rámci odôvodnenia opravného uznesenia poukázal na skutočnosť, že z priebehu konania je zrejmé, že žalobca sa od začiatku domáhal vylúčenia oboch nehnuteľností. S uvedeným sa stotožňuje aj dovolací súd, zdôrazňujúc skutočnosť, že spor sa týka jednej budovy, a to haly so súpisným číslom 2934, nachádzajúcej sa na dvoch parcelách. Bolo by v rozpore s princípmi elementárnej logiky domnievať sa, že zo strany žalobcu by podaním odvolania došlo k náhlej zmene, ktorou by sám sebe „úmyselne znížil“ hodnotu predmetu žalobného návrhu, a pre ktorú by navyše bolo namieste uplatnenie inštitútu späťvzatia žaloby, ku ktorému nedošlo. Práve aj s ohľadom na túto skutočnosť nie je namieste spokojnosť dovolateľky s pôvodným rozhodnutím krajského súdu zo dňa 21. marca 2019, ktorého výrok by podľa nej plnil zabezpečovaciu funkciu inštitútu zabezpečovacieho prevodu práva, nakoľko práve hodnota nehnuteľnosti 2 zodpovedá výške pôžičky.

25.6. Dovolací súd zdôrazňuje všeobecne platný právny názor, a síce ak dospeje súd k záveru, že žalobný návrh je v celom rozsahu dôvodný, bude vyhovujúci výrok rozsudku v zásade plne korešpondovať žalobnému návrhu a naopak, výrok o zamietnutí žaloby je výsledkom procesu, kedy súd dospel k záveru, že žalobný návrh je nedôvodný v celom jeho rozsahu. Najvyšší súd uvádza, že nie je dôvod pochybovať, že uvedenú premisu je nevyhnutné aplikovať i v predmetnej veci, kedy krajský súd rozsudkom zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v celom jej rozsahu tak, že žalovaná je povinná vylúčiť majetok zapísaný v súpise všeobecnej podstaty zapísaný na LV č. XXXXX, vo výroku nesprávne opomenúc nehnuteľnosť 1, resp. špecifikujúc výlučne nehnuteľnosť 2. Nie je možné domnievať sa, že zo strany krajského súdu došlo až pri vyhotovovaní rozhodnutia zo dňa 21. marca 2019 k zrejmej nesprávnosti z dôvodu prípadného zlyhania mechanickej činnosti, kedy by bolo namieste uvažovať o využití inštitútu opravného uznesenia, nakoľko už zo zápisnice o vyhlásení rozhodnutia pred odvolacím súdom zo dňa 21. marca 2019 (č. l. 446 spisu) jednoznačne vyplýva, že po porade senátu jeho predseda vyhlásil rozsudok, ktorý rovnako neobsahuje špecifikáciu nehnuteľností 1, ergo krajský súd nerozhodol o žalobnom nároku v celom jeho rozsahu. Takúto odvolacím súdom vytvorenú nedostatočnosť rozhodnutia podľa dovolacieho súdu nebolo možné zhojiť vydaním jeho opravného uznesenia v zmysle ust. § 224 C.s.p., naopak uvedené spôsobilo jeho zmätočnosť, kedy jedinou možnou a legitímnou cestou nápravy bolo podľa najvyššieho súdu vydanie doplňujúceho rozsudku v zmysle ust. § 225 C.s.p., ktorý by v spojení s rozhodnutím zo dňa 21. marca 2019 obsahoval žalobný návrh v celom jeho rozsahu (obdobne k tomu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 264/2009).

25.7. Najvyšší súd v obdobnej veci už vo svojom skoršom rozhodnutí č. R 35/2010 (uznesenie sp. zn. 1 M Obdo V 3/2007), ktoré je aj napriek účinnosti novej normatívnej úpravy Civilného sporového poriadku

plne aplikovateľné i na rozhodovaný spor, vyslovil právny záver, v zmysle ktorého za aplikácie na predmetnú vec možno vyvodit', že odvolací súd opravným uznesením zo dňa 03. júla 2019 založil medzi stranami sporu iné právne vzťahy (predmet žalobného návrhu), než ktoré vyplývali z jeho rozsudku vyhláseného na pojednávaní konanom 21. marca 2019. Z tohto dôvodu v danej veci nešlo o nejakú zrejmu nesprávnosť, ale o rozhodnutie vo veci samej, o ktorej malo byť rozhodnuté výrokom rozsudku. Ak teda odvolací súd výrokom rozsudku vyhlásenom na pojednávaní dňa 21. marca 2019 nerozhodol o celom predmete sporu, potom ďalej mohol postupovať podľa ustanovenia § 166 O. s. p. (§ 225 C. s. p.) a v ostávajúcej časti mohol rozhodnúť doplnujúcim rozsudkom, pre ktorý platia obdobne ustanovenia o rozsudku.

26. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že pochybením odvolacieho súdu, došlo k porušeniu základného práva dovolateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. V dôsledku procesného postupu odvolacieho súdu tak došlo k porušeniu práv žalovanej na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.) a zistená procesná vada konania, spočívajúca v zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, zakladajúca prípustnosť dovolania, je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

27. K žalovanou citovanému rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 3 M Cdo 21/2008, dovolací súd uvádza, že predmetné rozhodnutie pojednáva o materiálnej vykonateľnosti súdneho rozhodnutia prameniaceho z odstránenia väd žaloby. V predmetnej veci sa nemožno o toto rozhodnutie argumentačne oprieť, nakoľko nesúvisí so žalobou, ktorá je v danom prípade právne perfektná.

28. K namietanej prekvapivosti, resp. nepredvídateľnosti rozhodnutia krajského súdu zo dňa 21. marca 2019, zo strany žalovanej, spôsobenej vydaním opravného uznesenia zo dňa 03. júla 2019, dovolací súd uvádza, že o prekvapivé rozhodnutie ide vtedy, ak by odvolací súd nepostupoval v zmysle ustanovenia § 382 C.s.p., a zároveň by pri svojom rozhodovaní použil ako rozhodujúce zákonné ustanovenie, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo použité, a ktorého aplikácie sa v priebehu sporu strany nedomáhali, a to ani v priebehu odvolacieho konania (k tomu viď aj 3Obdo/23/2017).

28.1. Najvyšší súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd výzvou zo dňa 21. marca 2017 v súlade s ust. § 39 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu predpokladaného nedostatku náležitostí Zmluvy o pôžičke, ako aj Zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva. V zmysle predmetnej výzvy následne i v bode 83. a nasl. odôvodnenia svojho rozhodnutia zo dňa 9. októbra 2017 skonštatoval, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s platnosťou uvedených zmlúv, čo bolo zásadnou otázkou pre posúdenie opodstatnenosti žaloby a z uvedených dôvodov rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Tento následne žalobu v celom rozsahu zamietol. Dovolací súd súhlasí so záverom odvolacieho súdu, ktorý v bode 62. a nasl. odôvodnenia svojho v poradí druhého rozhodnutia zo dňa 21. marca 2019 konštatuje, že v uznesení zo dňa 9. októbra 2017 nikdy nevyslovil právny názor, že uvedené zmluvy sú neplatné, resp. rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil práve z dôvodu, že tento sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s platnosťou uvedených zmlúv. Za prekvapivé nie je možné označiť rozhodnutie, ktoré by bolo v rozpore s výzvou, ktorú v zmysle právneho poriadku nemožno považovať za právne záväznú.

28.2. Nad rámec uvedeného, vo vzťahu k žalovanou namietanej nepredvídateľnosti resp. prekvapivosti dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu a ustanovenia § 382 C.s.p., dovolací súd ešte uvádza, že jeho účelom je zabrániť vydávaniu prekvapivých rozhodnutí odvolacími súdmi, t. j. takých, v ktorých sa odvolací súd v rozhodujúcich okolnostiach odklonil od rozhodnutia súdu prvej inštancie. Predmetné zákonné ustanovenie vychádza z princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ktorý je súčasťou princípu právnej istoty. Konanie na odvolacom súde je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p., zakladajúcou prípustnosť dovolania v súvislosti s námietkou „prekvapivosti“ rozhodnutia výlučne vtedy, ak sú kumulatívne splnené nasledujúce podmienky: 1/ Odvolací súd vo veci meritorne rozhodol (t. j. potvrdil alebo zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie), 2/ Na hmotnoprávne posúdenie uplatneného nároku aplikoval „nové“ ustanovenie

právneho predpisu (t. j. zákonné ustanovenie, ktoré bolo prvýkrát v priebehu súdneho sporu použité až v meritórnom rozhodnutí odvolacieho súdu), 3/ Predmetné ustanovenie bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúce a zároveň 4/ Odvolací súd nevyzval strany sporu, aby sa k použitiu tohto „nového“ ustanovenia vyjadrili. Ak nebola splnená čo i len jedna z vyššie uvedených podmienok, nie je vo veci daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

28.3. Z obsahu veci jednoznačne vyplýva, že odvolací súd postupoval v zmysle zákonných ustanovení, keď strany sporu vyzval na vyjadrenie sa k možnému použitiu ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, že v závere konania sa odvolací súd nestotožnil s názorom žalovanej o absolútnej neplatnosti predmetných zmlúv (Zmluvy o pôžičke, Zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva), za žiadnych okolností nemožno považovať za nepredvídateľné, resp. prekvapivé zo strany odvolacieho súdu.

28.4. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za dôležité ešte zdôrazniť, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

29. Čo do žalovanou namietanej nedostatočnej odôvodnenosti tvrdeného odklonu odvolacieho súdu od jeho vlastného v poradí prvého rozhodnutia, dovolací súd uvádza, že ani v tomto prípade nemožno súhlasiť. Je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

30. Najvyšší súd, napriek konštatácii zrejmej obsahovej stručnosti odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu zo dňa 21. marca 2019, je toho názoru, že odvolací súd v bodoch 65. a nasl. svojho rozhodnutia dostatočne zreteľne vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodovaní, aké závery zaujal k právnemu posúdeniu súdu prvej inštancie, s ktorým sa v závere nestotožnil. V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie primerane vysvetlil. Dopodrobna popísal konanie pred súdom prvého stupňa, obsah odvolania a poskytol dostatočnú odpoveď na dôvodnosť otázky nestotožnenia sa s rozhodnutím prvostupňového súdu o neplatnosti predmetných zmlúv (Zmluvy o pôžičke, Zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva).

31. Najvyšší súd s vzhľadom na vyššie uvedené uzatvára, že hoci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia a obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim sa zákonu, konanie pred odvolacím súdom je však poznačené vadou zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., bližšie špecifikovanou v bodoch 25. a nasl. odôvodnenia tohto rozhodnutia a jediným možným prostriedkom nápravy porušenia uvedených práv žalovanej je zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ktoré už bude zodpovedať požiadavkám spravodlivého súdneho procesu.

32. Žalovaná tvrdí prípustnosť svojho dovolania aj v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., ktoré založila na tvrdení, že dovolaním napádané rozhodnutie krajského súdu, v znení jeho opravného uznesenia, spočíva v nesprávnom až účelovom právnom posúdení veci, navyiac v rozpore s prvým rozhodnutím odvolacieho súdu zo dňa 09. októbra 2017 v danej veci, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie zo dňa 28. septembra 2016.

32.1. Namietaným nesprávnym právnym posúdením (§ 432 ods. 1 C.s.p.) sa dovolací súd už nemohol zaoberať pre vady zmätočnosti skonštatované vyššie, nakoľko v okolnostiach rozhodovaného sporu by posudzovanie nastolenej právnej otázky („Plní zabezpečovací prevod práva iba zabezpečovaciu, alebo aj uhradzovaciu funkciu nad rámec zabezpečenej pohľadávky resp. je v zmysle ust. § 39 Občianskeho

zákonníka platné zmluvné dojednanie, ktoré umožňuje zánik vlastníctva pôvodného vlastníka k nehnuteľnosti bez ohľadu na výšku zostatku nesplateného dlhu v čase, keď sa prevod vlastníckeho práva na veriteľa stane nepodmieneným a svojim účelom a obsahom obchádza zákon?“) bolo predčasné.

33. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolateľka dôvodne namietala existenciu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p., najvyšší súd žalovanou napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v znení jeho opravného uznesenia zrušil (§ 449 ods. 1 C.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

34. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

35. Odvolací súd je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (ust. § 455 C. s. p.).

36. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.